

วิธีการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562¹

ศักดิ์ชัย เกษมธาดาศักดิ์²

จะเห็นได้ว่าการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินนั้น ถือได้ว่าเป็นภาษีที่เก่าแก่อย่างหนึ่งและมีเหตุผลรองรับทั้งในแง่เกี่ยวกับความสามารถในการเสียภาษีและประโยชน์ที่ผู้เสียภาษีได้รับจากรัฐ อย่างไรก็ตาม รัฐจัดเก็บภาษีประเภทนี้ได้น้อยและกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่มีความล้าสมัย เนื่องจากพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 เป็นกฎหมายที่ใช้มานานและไม่ได้มีการปรับปรุงแบบแก้ไขให้สามารถสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและยุคสังคมที่ได้มีเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต จึงทำให้การที่จะจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่นั้นได้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับฐานภาษี อัตราภาษี และการลดหย่อนภาษีนั่น ที่ไม่สามารถสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันได้

จึงทำให้มีการยกเลิกกฎหมายเก่า 2 ฉบับ คือ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ และได้บังคับใช้ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างแทน ซึ่งรายได้จากการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมดจะเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อนำไปใช้การพัฒนารูปแบบท้องถิ่นทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของประเทศไทย พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้สามารถเข้ากับสภาพแวดล้อมของ ประเทศไทยในปัจจุบันให้มากยิ่งขึ้น และสามารถที่จะกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่น และลดการถือครองที่ดินเพื่อเก็งกำไร โดยประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่จะต้องเสียภาษีนั่นได้แก่ ที่ดินที่ใช้ทำการเกษตรกรรม ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างเพื่อใช้เป็นที่อยู่อาศัย บ้านพักที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเพื่อในการทำประโยชน์อื่น ๆ และ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าไม่ได้ทำประโยชน์

จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มีขึ้นก็เพื่อการปฏิรูประบบภาษีทรัพย์สินให้มีความสอดคล้องกับยุคสภาพสังคมปัจจุบันและ เพื่อเป็นสากลเช่นเดียวกับนานาประเทศอื่น เพื่อช่วยลดการใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการประเมินภาษี เพื่อให้เจ้าของที่ดินได้ใช้ประโยชน์

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บภาษีและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประโมทย์ จารุนิต และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสุวรรณค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพรหม อินทรมพรรย์ และรองศาสตราจารย์ ดร. ปวีร์สิริ เลิศธรรมเทวี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ในที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ และลดปัญหาการกักตุนที่ดินเพื่อที่จะนำไปเก็งกำไรเกินความจำเป็น รวมถึงการส่งเสริมให้เกิดการกระจายการครอบครองที่ดิน เพื่อที่จะเพิ่มความเสรีและประสิทธิภาพในการจัดเก็บให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอันสอดคล้องกับหลักการกระจายอำนาจ และเพื่อช่วยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะนำไปใช้ในการจัดบริการสาธารณะที่มีคุณภาพชีวิต การดำเนินชีวิตของประชาชนในพื้นที่ให้มากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการนำ พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาใช้บังคับ กลับมีปัญหาจากการศึกษาค้นคว้าศึกษาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 นั้นยังมีปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีและสิ่งปลูกสร้างได้ 3 ประเด็นดังนี้

จากการศึกษาโครงสร้างทางภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พบประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างอันก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียภาษีมิดังต่อไปนี้

1. ประเด็นปัญหาประการแรกคือ ปัญหาเรื่องเกี่ยวกับองค์กรผู้มีหน้าที่กำหนดการประเมินมูลค่าของทรัพย์สิน ตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ 2562 ได้กำหนด ราคาประเมินทุนทรัพย์ เป็นฐานภาษีในการคำนวณภาษีโดยให้อำนาจกรมธนารักษ์เป็นผู้จัดเก็บภาษี ซึ่งแตกต่างกับภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ 2508 กำหนดให้ ราคาปานกลาง เป็นฐานภาษี และ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ 2475 ได้กำหนด ค่ารายปีเป็นฐานภาษี ซึ่งก่อให้เกิดความแตกต่างอันอาจทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียภาษีเกิดขึ้นได้ จึงได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ 2562 ขึ้น และมีการกำหนดให้เป็นภาษีที่จัดเก็บจากการถือครองอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง โดยใช้ราคาประเมินทุนทรัพย์เป็นฐานภาษี แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีความปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ คือ ราคาประเมินทุนทรัพย์นั้น จะกำหนดโดยอนุคณะกรรมการจังหวัด ซึ่งมีได้มีความเกี่ยวข้องหรือมีความชำนาญโดยเฉพาะด้านนี้โดยตรง เนื่องจากการกำหนดประเมินราคาทรัพย์สินนั้น จะต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับการกะราคาประมาณมูลค่าซึ่งจะต้องพิจารณาจากมูลค่าและประโยชน์ของทรัพย์สินนั้น ๆ เช่น ที่ตั้ง ทำเล ผังเมือง ขนาดแปลงที่ดิน ขนาดเนื้อที่ใช้สอยอาคาร คุณภาพอาคาร เป็นต้น นอกจากนี้โดยทั่วไปมูลค่าที่มีการกะประมาณ หรือประเมินราคากันมักใช้ราคาตลาดซึ่งองค์กรที่มีความชำนาญก็คือสำนักงานราคาทรัพย์สิน แต่สำนักงานประเมินทรัพย์สินไม่มีอำนาจในการกำหนดราคาประเมินทรัพย์สินโดยตรง เนื่องจากสำนักงานประเมินมีหน้าที่เพียงให้การสนับสนุนในเรื่องการจัดหาข้อมูลและการวิเคราะห์ราคาแล้วเสนอให้คณะกรรมการจังหวัดเท่านั้น จึงให้มีการจัดเก็บภาษีนี้นี้ไม่มีความยืดหยุ่นส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น มีรายได้ต่ำไม่เพียงพอต่อรายจ่ายในท้องถิ่นของตน

2. ประเด็นปัญหาประการที่สองคือ เป็นเรื่องเกี่ยวกับอัตราภาษีของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประโยชน์ในการประกอบเกษตรกรรม ซึ่งเนื่องจากมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

พ.ศ. 2562 ไม่ได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า เกษตรกรรม ไว้ จึงทำให้เกิดปัญหาการตีความของคำว่า ‘เกษตรกรรม’ นั้นมีความหมายว่าอย่างไร และลักษณะอย่างไรเป็นการประกอบเกษตรกรรม เนื่องจากในปัจจุบันมีการประกอบเกษตรกรรมในเชิงธุรกิจเกิดขึ้นมากมาย

ยกตัวอย่างเช่น มีการทำเกษตร อย่างเช่น ไร่นา สวนผลไม้ แปลงผัก สวนสัตว์ ที่พักและในขณะเดียวกันก็มีการเปิดร้านขายอาหารหรือจำหน่ายสินค้าเกษตร ในพื้นที่เดียวกันด้วย โดยจัดในรูปแบบฟาร์มทัวร์ ในกรณีนี้ถือเป็นการประกอบเกษตรกรรมตามมาตรา 94 (1) หรือ(5) ซึ่งส่งผลต่ออัตราภาษีที่จะต้องนำมาคำนวณเพื่อเสียภาษีเนื่องจากมาตรา 94 (1) และ (5) แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 ได้กำหนดอัตราภาษีไว้สำหรับที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ในเกษตรกรรมกับที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประโยชน์อย่างอื่นนอกจากการเกษตรกรรมและเป็นที่อยู่อาศัยไว้หลายอัตราภาษี และแต่ละอัตราภาษียิ่งแตกต่างกัน จึงก่อให้เกิดความยุ่งยากในการคำนวณภาษีและความไม่แน่นอนของจำนวนภาษีทำให้การจัดเก็บภาษีนี้นั้นไม่สะดวกและไม่เป็นธรรมตามหลักภาษีอากรที่ดี

3. ปัญหาประการที่สามเป็นเรื่องเกี่ยวกับคำนิยามของคำว่า ‘ผู้เสียภาษี’ ตามพระราชบัญญัติที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 มาตรา 5 กำหนดว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลเป็นเจ้าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างอันเป็นทรัพย์สินของรัฐ ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ และให้หมายความรวมถึงผู้มีหน้าที่ชำระภาษีแทนผู้เสียภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

จะเห็นได้ว่าคำว่า ‘ผู้เสียภาษี’ ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 ในกรณีของผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินของรัฐหรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐยังไม่มี ความชัดเจนและไม่ครอบคลุมถึงเอกชนเป็นผู้บุกรุกที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของรัฐได้เข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินของรัฐโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือโดยไม่มีสิทธิให้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีและ ผู้ที่ต้องรับผิดชอบในหนี้ภาษีอากรด้วยเนื่องจากพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 นั้นเป็นระบบภาษีทรัพย์สินจึงต้องพิจารณาถึงแนวความคิดเกี่ยวกับภาษีทรัพย์สินในเรื่องผู้มีหน้าที่เสียภาษีทรัพย์สินด้วยซึ่ง โดยหลักแล้วภาษีทรัพย์สินเป็นภาษีที่เก็บจากความเป็นเจ้าของหรือผู้ถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่จะต้องเสียภาษี เช่น ผู้เป็นเจ้าของโรงงาน อาคารสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ผู้เป็นเจ้าของรถยนต์ ผู้เป็นเจ้าของสิ่งมีค่าต่างๆ ที่อยู่ในข่ายต้องเสียภาษีซึ่งความเป็นเจ้าของอาจมีเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์รับรอง เช่น ผู้เป็นเจ้าของโฉนดที่ดิน ผู้เป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดตราจอง เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงการครอบครองในที่ดินบางประเภทที่รอการออกเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ ได้แก่ ผู้ครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ในที่ดิน เช่น น.ส.3 น.ส.3.ก และ น.ส.2 เป็นต้น หรือมีทรัพย์สินบางประเภทที่ไม่อาจถือกรรมสิทธิ์ได้ ได้แก่ ทรัพย์สิน อันเป็น

สาธารณะสมบัติของแผ่นดินและพบว่ายังมีบุคคลเข้าครอบครองในที่ดินดังกล่าว ดังนั้นผู้ครอบครองที่ดินประเภทดังกล่าวนี้เป็นผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายจึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีด้วยเช่นกัน ซึ่งผู้บุกรุกที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของรัฐนั้นได้เข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินของรัฐโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีสิทธิจึงไม่เป็นผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายส่งผลให้ไม่ต้องเสียภาษี แต่เนื่องจากการที่ผู้บุกรุกได้เข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐนั้น ถือได้ว่าผู้บุกรุกได้รับผลประโยชน์จากการบริการของรัฐหรือได้มีการใช้สาธารณูปโภคของรัฐตามหลักผลประโยชน์ที่ได้รับ (The benefit Principle) แล้ว จึงทำให้ต้องมีการตีความเกี่ยวกับความเหมาะสมที่จะจัดเก็บภาษีจากเอกชนผู้บุกรุกในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของรัฐเนื่องจากในกรณีดังกล่าวยังมีการตีความที่ขัดแย้งกันอยู่ และรวมถึงบุคคลที่ยึดถือครองทรัพย์สินไว้แทนผู้อื่นด้วย เนื่องจากบุคคลที่ยึดถือครองทรัพย์สินไว้แทนผู้อื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1381 นั้น

ไม่ได้เป็นผู้มีสิทธิครอบครองในทรัพย์สินแต่บุคคลที่ยึดถือครองทรัพย์สินไว้แทนผู้อื่นนั้นได้เข้าครอบครองและได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินนั้นแล้วประกอบกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

เป็นกฎหมายภาษีทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษีจากตัวทรัพย์สินที่ผู้นั้นได้เข้าครอบครองและได้ทำประโยชน์จากทรัพย์สิน ดังนั้น ด้วยเหตุที่ตัวบทกฎหมายนั้นยัง ไม่มีความชัดเจนจึงขัดกับหลักความแน่นอน (Certainty)

จากปัญหากฎหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า บทบัญญัติของพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีในเรื่องเกี่ยวกับองค์กรผู้มีหน้าที่กำหนดการประเมินมูลค่าของทรัพย์สิน ปัญหาอัตราภาษีของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประโยชน์ในการประกอบเกษตรกรรม และปัญหาของการตีความหมายของคำว่า ‘ผู้เสียภาษี’ ยังไม่สอดคล้องกับสภาพบ้านเมืองในปัจจุบันจึงทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการจัดเก็บภาษี

จากการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 นั้นผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะในปัญหาดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรผู้มีหน้าที่กำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์

ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 มาตรา 35 วรรคสี่จึงควรมีโดยมีการจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่กำหนดราคาประเมินทรัพย์สินที่เป็นองค์กรอิสระกล่าวคือ ให้จัดตั้งสำนักประเมินราคาเป็นองค์กรอิสระที่ประกอบด้วยผู้ประเมินที่มีความเชี่ยวชาญในการประเมินราคาทรัพย์สินมีอำนาจกำหนด

ราคาประเมินทรัพย์สินร่วมกับคณะกรรมการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์และคณะกรรมการประจำจังหวัด ซึ่งทำให้การประเมินราคาทรัพย์สินนั้นมีความน่าเชื่อถือและมีความเป็นธรรมต่อผู้มีส่วนที่เสียภาษีตามหลักความเป็นธรรม ซึ่งทำให้ประชาชนนั้นสามารถสมัครใจและยินยอมเสียภาษีให้แก่รัฐตามหลักการยอมรับ และส่งผลให้รัฐจัดเก็บภาษีได้มากเป็นไปตามหลักความยืดหยุ่นของหลักกฎหมายภาษีอากรที่ดี

โดยแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 35 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 จากเดิม “ราคาประเมินทุนทรัพย์ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง หรือสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุด ให้เป็นไปตามราคาประเมินทุนทรัพย์ของอสังหาริมทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน ที่คณะกรรมการจังหวัดกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ โดยแก้ไขวรรค ดังนี้

มาตรา 35 วรรคสี่ ราคาประเมินทุนทรัพย์ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง หรือสิ่งปลูกสร้างที่เป็นห้องชุด ให้เป็นไปตามราคาประเมินทุนทรัพย์ของอสังหาริมทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน ที่คณะกรรมการจังหวัดกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดราคาประเมินทุนทรัพย์ร่วมกับสำนักประเมินราคาทรัพย์สินในการกำหนดราคาประเมินราคาทุนทรัพย์ด้วย

2) ปัญหาเกี่ยวกับอัตราภาษีของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่ใช้ประโยชน์ของการประกอบเกษตรกรรม

ตามมาตรา 94(1) และ (5) แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ควรกำหนดคำนิยามของคำว่าเกษตรกรรมให้มีความชัดเจนไว้ในมาตราห้าแห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 โดยบัญญัติเพิ่มวรรคให้เป็นวรรคสามและกำหนดว่า ‘เกษตรกรรม’ หมายความว่า เป็นการทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์ ซึ่งไม่รวมถึงการผลิตสินค้าเกษตรในระดับฟาร์ม การเก็บรักษา การแปรรูปสินค้าเกษตร และการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตร เพื่อความสะดวกในการคำนวณภาษีและความแน่นอนของจำนวนภาษีนั้นเป็นธรรมตามหลักภาษีอากรที่ดี

โดยแก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 จากเดิม

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

‘รัฐมนตรี’ หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยแก้ไขเพิ่มเติมเป็นวรรคสามได้ ดังนี้

มาตรา 5 วรรคสาม เกษตรกรรม หมายความว่า การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยงสัตว์เลี้ยงสัตว์น้ำ ซึ่งไม่รวมถึงการผลิตสินค้าเกษตรในระดับฟาร์ม การเก็บรักษา การแปรรูปสินค้าเกษตร และการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตร

3.) ปัญหาเกี่ยวกับการตีความหมายของคำว่า ‘ผู้เสียหาย’

ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562 ควรกำหนดนิยามของคำว่า ‘ผู้เสียหาย’ ด้วยว่าให้หมายความรวมถึงผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินของรัฐหรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย และบุคคลที่ยึดถือจับไว้แทนผู้อื่นด้วย เพื่อให้คำนิยามของคำว่า ‘ผู้เสียหาย’ มีความชัดเจนมากขึ้นและครอบคลุมถึงผู้มีหน้าที่เสียหายและผู้ที่เกี่ยวข้องในทรัพย์สินที่เข้าข่ายต้องเสียหายหรือผู้ที่ต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้สินมากขึ้น

โดยแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพ.ศ. 2562

จากเดิม ‘ผู้เสียหาย’ หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลเป็นเจ้าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดิน หรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียหายตามพระราชบัญญัตินี้ และให้หมายความรวมถึงผู้มีหน้าที่ชำระภาษีแทนผู้เสียหายตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย โดยแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

มาตรา 5 ‘ผู้เสียหาย’ หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลเป็นเจ้าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างหรือเป็นผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐ รวมถึงผู้ครอบครองหรือทำประโยชน์ในที่ดินของรัฐหรือสิ่งปลูกสร้างของรัฐโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และบุคคลที่ยึดถือครอบครองทรัพย์สินไว้แทนผู้อื่น ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียหายตามพระราชบัญญัตินี้และให้หมายความรวมถึงผู้มีหน้าที่ชำระภาษีแทนผู้เสียหายตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

หนังสือ

ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล. การคลังและการภาษีอากร.พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร :

สำนักงานวิทยุชน, 2563.

สมคิด บางโม. ภาษีอากรธุรกิจ.พิมพ์ครั้งที่ 18 แก้ไขปรับปรุงจากฉบับพิมพ์ที่ 17.

กรุงเทพมหานคร : วิทยาพัฒน์, 2556

บัญญัติ สุชีวะ.คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์สิน.พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร : พล

สยาม พรินต์, 2552

วารสาร

วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์, “พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562” , วารสาร

บัณฑิตศึกษานิติศาสตร์ ปีที่ 13, ฉบับที่ 1 (มกราคม – มีนาคม 2563)

จินตนา อุณหะไวทยะ, “ปัญหากฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินจากโรงเรียน

เอกชน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” , วารสารกฎหมายมหาวิทยาลัยขอนแก่น, (ปีที่ 10

ฉบับที่ 2 เมษายน - มิถุนายน 2560)

ธรรมกิตติ์ ขวัญเกื้อ, “ปัญหาการตีความทรัพย์สินที่ไม่ต้องเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ตาม

ร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มาตรา 5(3)” , วารสารกฎหมายมหาวิทยาลัยราช

พฤกษ์, (ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 พฤศจิกายน 2558)

วิทยานิพนธ์

สุณี อากเนย์เดโช. “กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง”. (วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

สุภชัย ชวนานนท์. “พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 กับหลักการจัดเก็บ

ภาษีที่ดิน”. วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, 2563), มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

เอกสารอื่นๆ

กองราชการส่วนท้องถิ่นกรมการปกครอง. กระทรวงมหาดไทย ประมวลกฎหมายรายได้ของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์อาสารักษาดินแดง กรมการปกครอง,
2545.

กองราชการส่วนตำบล, กรมการปกครอง, กระทรวงมหาดไทย, คู่มือ ปฏิบัติงานการจัดเก็บภาษี
อากรและค่าธรรมเนียมขององค์กรปกครองส่วนตำบล . (กรุงเทพ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่นกรมการ
ปกครอง, 2540.

หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่ มท. 0407/394 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2528.กรมการปกครอง
กระทรวงมหาดไทย, คู่มือปฏิบัติงาน ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและ
ที่ดิน พุทธศักราช 2535, (กรุงเทพมหานคร : ส่วนพัฒนารายได้ท้องถิ่น สำนักบริหารราชการส่วน
ท้องถิ่น, 2540.